

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 211/05
26.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против оптужених **АА и ББ**, због кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама оптуженог АА и његових бранилаца, АБ и АВ, адвоката и браниоца оптуженог ББ, адвоката АГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.887/04 од 26.11.2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку у присуству оптуженог АА и његовог браниоца АБ и АВ и браниоца оптуженог ББ, адв. АГ, дана 26.04.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе оптуженог АА и његових бранилаца и жалба браниоца оптуженог ББ, а пресуда Окружног суда у Београду К.887/04 од 26.11.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом, оглашени су кривим, оптужени АА и ББ, због кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ за које је оптуженом АА, утврђена казна затвора у трајању од две године, а ББ, утврђена казна затвора у трајању од три године, па је оптуженом АА, опозвана условна осуда изречена пресудом Врховног суда Србије Кж.2478/03 од 18.09.2003. године, те му је узета као утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, а оптуженом ББ, опозвана је условна осуда изречена пресудом Четвртог општинског суда у Београду К.883/02 од 28.11.2002. године, те је узета као утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и осуђени су: оптужени АА, на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 27.03.2003. године до 31.03.2003. године и од 11.06.2004. године, па надаље, а оптужени ББ на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 03.06.2004. године, па надаље.

На основу члана 245. став 5. ОКЗ, од оптужених АА и ББ, одузима се опојна дрога и то, од оптуженог АА 4,82 грама марихуане, 026 грама хашиша и 22,50 грама хероина, а од оптуженог ББ 26,13 грама хероина, која ће бити уништена.

Обавезује се оптужени АА и ББ, да суду на име паушала плате износ од по 10.000,00 динара, у року од 30 дана, од правноснажности пресуде.

Против те пресуде жалбу су изјавили:

-оптужени АА, због одлуке о казни, са предлогом да му се не опозове условна осуда и да му се изрекне што блажа казна,

-бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд изрекне блажу казну затвора оптуженом,

-бранилац оптуженог АА, адвокат АВ, због одлуке о казни и одлуке о опозивању условне осуде, са

предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и за кривично дело неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, утврди казну затвора у краћем трајању и без опозивања условне осуде, односно, да оптуженог АА, блаже казни,

-бранилац оптуженог ББ, адвокат АГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о паушалу, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи, тако што ће оптужени бити ослобођен од оптужбе, или укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У својим жалбама оптужени АА и његови браниоци, као и бранилац оптуженог ББ, захтевали су да буду обавештени о седници другостепеног већа, у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.337/05 од 07.03.2005. године, предложио је да се жалбе бранилаца оптужених и оптуженог АА, одбију као неосноване и побијана пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог АА и његових бранилаца, адв. АБ и АВ и браниоца оптуженог ББ, адв. АГ, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом и по оцени жалбених навода, као и предлога Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном писменом поднеску и објашњења датих у седници већа, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Бранилац оптуженог ББ, као основ побијања првостепене пресуде, наводи битне повреде одредаба кривичног поступка, које види у чињеници, да пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама, те да ни један од изведених доказа на несумњив начин не указује да је оптужени ББ, извршио кривично дело које му се ставља на терет, а Врховни суд овакве жалбене наводе оцењује неоснованим.

Ово због тога, што је пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени ББ, извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из првостепене пресуде се види на основу којих доказа су утврђене одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе.

Осталим наводима у жалби браниоца опт. ББ, у основи се побија утврђено чињенично стање у односу (на ток догађаја и начин извршења дела), што не може представљати битну повреду одредаба кривичног поступка.

Поступајући на описан начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, како се то неосновано тврди у жалби браниоца оптуженог ББ.

Жалбом браниоца оптуженог ББ, неосновано се побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при томе, правилно и потпуно утврдио чињенично стање. За своје утврђење, првостепени суд је дао одговарајуће разлоге у побијаној пресуди, које прихвата и овај суд.

Првостепени суд је дао јасне разлоге, у делу зашто је прихватио одбрану оптуженог ББ, дату на записнику код МУП-а, а зашто не прихвата одбрану оптуженог код истражног судије и на главном претресу, а за такво своје уверење, првостепени суд је дао веома исцрпне разлоге, пре свега базиране на исказима оптуженог АА и сведока ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, те потврде о одузетим предметима од оптуженог ББ и записника о претреса отвореног простора на име оптуженог ББ, од 03.06.2004. године, па су супротни жалбени наводи браниоца оптуженог ББ, оцењени као неосновани.

Иначе, у жалби браниоца оптуженог ББ, не истичу се нове чињенице и докази који нису били предмет

разматрања у првостепеном поступку, а које би могле утврђене чињенице довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеничних околности, које првостепени суд имао у виду и исте правилно оценио.

Дакле, првостепени суд је правилном оценом свих изведених доказа, на несумњив начин утврдио да је оптужени ББ, извршио кривично дело за које је оглашен кривим, а на начин, у време и под околностима ближе означеним у изреци првостепене пресуде.

Првостепени суд је на потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон у односу на дело за које су оптужени оглашени кривим, квалификујући њихове радње по члану 245. став 1. ОКЗ, при том дајући за то детаљне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд, правилно утврдио и оценио све околности, релевантне за одређивање кривичне санкције оптуженима, а које је навео у својој пресуди, те утврђена појединачна казна затвора у трајању од две године оптуженом АА и казна затвора у трајању од три године оптуженом ББ, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 50. ОКЗ), сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптужених, као и извршиоца. Правилно је првостепени суд применом одредбе члана 54. ОКЗ, опозвао условне осуде изречене оптуженом АА, пресудом Врховног суда Србије Кж.2478/03 од 18.09.2003. године и узео као утврђену казну затвора у трајању од осам месеци и оптуженом ББ, пресудом Четвртог општинског суда у Београду К.883/02 од 28.11.2002. године, узео као утврђену казну затвора у трајању од осам месеци и осудио оптуженог АА на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци, а оптуженог ББ на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, уз урачунавање оптуженима време проведено у притвору (члан 50. ОКЗ), налазећи да представља одговарајућу и нужну меру за остваривање сврхе кажњавања, предвиђене чланом 33. ОКЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ, како то правилно налази и првостепени суд.

Стога су жалбени наводи оптуженог АА и његових бранилаца, о изрицању блаже казне затвора, као и наводи браниоца оптуженог ББ, да се оптужени ББ ослободи од оптужбе, оцењени неоснованим, имајући у виду да се наведеним жалбама, не указује на околности које би оправдале њихове предлоге.

Правилном применом одредбе члана 193. и 196. ЗКП, првостепени суд је обавезао оптуженог ББ, на плаћање паушала у износу од 10.000,00 динара, па су супротни жалбени наводи браниоца оптуженог ББ, оцењени неоснованим.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

ТТ